

Jézus látogatása Mária és Márta házában

Böjt 2. vasárnap

„... sok mindenért aggódsz és nyugtalankodsz, pedig kevésre van szükség, valójában csak egyre.” (Lukács evangéliuma 10,41-42)

Különös hatással bírnak azok az evangéliumi történetek, amelyek betekintést adnak Jézus mindennapjaiba, életének emberi vonatkozásaiba. Amikor az istenfisúsága mellett életének emberi vonatkozása is megjelennek, amint betér valahova, hogy étkezzen és megpihenjen, hogy emberi kapcsolatokat ápoljon. Ezek az életnek egyszerű és természetesnek tűnő, ugyanakkor nagyon fontos vetületei.

Ez a történet is ilyen, amint egy kedves betániai hajlékba vezet most el bennünket, ahol Lázár és két nőtestvére Márta és Mária élnek. Hozzájuk tér be Jézus, hogy áldott szavaival bátorítsa őket és a reménység magvait hintse el szívükben. Márta, méltóképpen szeretné a vendéget ellátni ezért szorgalmasan és buzgó igyekezettel temetkezik bele a vendéglátással járó munkába. Eközben testvére Mária leül, és odaadó figyelemmel hallgatja Jézus szavait. Márta egy idő múlva bosszús lesz és szemrehányóan így szól Jézushoz: *„Uram, nem törődsz azzal, hogy a testvérem magamra hagyott a munkában? Mondd hát neki, hogy segítsen!”* Erre mondja válaszul Jézus: *„Márta, Márta, sok mindenért aggódsz és nyugtalankodsz, pedig kevésre van szükség, valójában csak egyre. Mária a jó részt választotta, amelyet nem vehetnek el tőle.”*

Első hallásra talán egyfajta empátiával vagyunk Márta iránt és érthetetlennek tartjuk, hogy Jézus miért nem osztja a véleményét e lázas igyekezettel a vendéglátást tökéletesen betölteni akaró és abba megfáradó asszonynak. Hát nem bosszantó, hogy az egyik tétlenül ül, a másik pedig dolgozik? Hibás lenne azt vélnünk, hogy Jézus a Mártának mondott szavaival lebecsüli a munka, a szorgalom és az igyekezet értékét. Hibás lenne azt vélnünk, hogy Jézus szavai felmentést és önigazolást adnak a földi feladatokat elodázó, a munka terhét és fáradságát nem vállaló, azt kikerülni akaró embernek.

Márta szorgalma, igyekezete nagyon helyénvaló és dicséretes. Mi volt hát akkor a probléma? Az, hogy hibás volt az értékrendje. Nem ismerte fel az értékek sorrendjét. Mártának a figyelmét az kötötte le, hogy ő mit adhat, miközben Mária pedig arra figyelt, hogy őt miképpen táplálja lelkileg Jézus. Márta kimerült és kiborult, miközben Mária a látszólagos „tétlenség” közben felüdült és megújult az életadó szavak által.

Ez a történet messze túlmutat önmagán vagy a vendéglátáson és azt kérdezi meg, hogy mi a fontos, mi a legfontosabb az életünkben? Végtelenül fájdalmas, ha az ember a lényegtelenért lekésik a lényegesről, ami „*az egy szükséges dolog*”. Aki a sorrendet, az értékrendet összekeveri az ma is azt éli meg, mint Márta, azaz a nagy kifáradást, a munka terhét és nyűgét még akkor is, ha az kegyes szolgálatként jelenik meg. A panaszkodó ember, a mai panaszkodó „Márták” miközben tüsténkednek és szorgoskodnak, közben elveszítik és elszalasztják az egy igazán fontosnak a megélését és megtapasztalását. Azt, hogy ez az „egy igazán fontos” nincs meg az életünkben, éppen a panaszkodó, önigazoló, a „de” szócskát gyakran használó életük mutatja. Kinek-minek akarok megfelelni? Mi a fontos? Sokszor van úgy, hogy aki, vagy ami miatt aggódunk csak egy időleges átmenet az életben, az Ige szava azonban örökkévaló.

Végezhet az egyház megannyi aktivitást és a szeretetszolgálat látványos vagy rejtve maradt cselekvéseit, ha mindeközben hiányzik az evangélium, az élő hitnek a forrása és éltetője. A látványos, sok méltatást és figyelmet magára vonó aktivitás sokszor nem más, mint pótcselekvés. Amikor nincs szó a hitről, a Megváltóról, az evangélium követésének áldásáról, akkor az aktivitás áll a középpontban még akkor is, ha az segítő és hasznos. Mert annak a munkának, szolgálatnak és áldozatnak van értéke, amely nem megakadályoz az egy szükséges dologra való figyelésünkben és követésünkben, hanem éppen annak következményeként és gyümölcseként erősít, táplál és ösztönöz.

A legfontosabbra való figyelésnek a lehetősége nem egy állandó és folyamatos állapot. Nem lehet elodázva azt mondani, hogy 'most nincs időm', 'most nem érek rá', 'majd később', 'majd máskor', 'majd ha nyugdíjba megyek', mert lehet, hogy nem lesz máskor és nem lesz később. Pál apostolnak mondják Athénben az areopágoszon mondott beszédek: „*majd meghallgatunk máskor*” (ApCsel.17,32). Vajon lett-e máskor, vajon kinek-kinek lesz-e máskor? Mindennek megvan a maga ideje, a cselekvésnek is és a csendnek is. A Máriák mindenkor lehetnek Márták, de a Márták nem mindenkor lesznek Máriák. Mária Jézus szavai által lelkében feltöltődve és felszabadultan tehetette a dolgát később, de Márta már soha nem hallhatta azokat a szavakat Jézustól, melyeket elmulasztott meghallgatni. A „*hej, ráérünk arra még*” mentalitás ebben az esetben különösen is végzetes lehet.

Vajon a világban való ilyen-olyan forgolódás megéri-e, hogy közben lemaradsz Jézus szavairól? Amilyen hitben szeretnél meghalni, olyan hitben élj, abból a hitből élj és azt a hitet tápláld. A böjt áldott időszak arra, hogy átgondoljuk és újragondoljuk értékeinket és értékrendünket. Hogy megigazítsuk és helyére tegyük a dolgok sorrendjét. Mária és Márta most arra tanítanak bennünket, hogy szükséges időnként megállni, leülni és hallgatni. Hallgatni azt és arra, ami igazán fontos és soha nem vehetik el tőlünk.

Dr. Pöcze István (2021)